

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Ryby a soudců JUDr. Ludmily Sandnerové a Mgr. Milana Taubera ve věci žalobce: **Lidl Česká republika v. o. s.**, IČ: 261 78 541, se sídlem Praha 5, Nárožní 1359/11, zast. **Mgr. Kateřinou Lehečkovou**, advokátkou v Praze 5, Plzeňská 232/4, s korespondenční adresou: Praha 1, nám. Republiky 1079/1a, proti žalovanému: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce**, ústřední inspektorát, se sídlem Brno, Květná 15, o přezkum rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2013 č.j. BN934-2/206/9/2012-SŘ, ve spojení s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného (dále též „*žalovaná inspekce*“) ze dne 24. 7. 2013 č.j. BN934-2/206/9/2012-SŘ (dále „*napadené rozhodnutí*“). Napadeným rozhodnutím bylo zčásti změněno a zčásti potvrzeno rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Praze, jako správního orgánu prvního stupně, ze dne 12. 11. 2012 č. j. GB179-2/U/272/1/2012-SŘ (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“).

Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci uložena podle ust. § 17 odst. 3 písm. b) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o potravinách*“), pokuta ve výši 200 000,- Kč a stanovena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000,- Kč. Správní orgán prvního stupně žalobci vytkl, že

1. nezajistil požadavky přílohy II kap. V. odst.1 písm. b) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 853/2004, o hygieně potravin, a v době kontroly mrazicí a chladič boxy umístěné v žalobcově prodejně byly špinavé a na lištách, regálech

a pod mřížkami byly zjištěny nečistoty, a tím naplnil skutkovou podstatu správního deliktu podle § 17 odst. 2 písm. b) zákona o potravinách,

2. nabízel k prodeji samoobslužnou formou zemědělské plody (paprika červená, mrkev balená) klamavým způsobem (v prvním případě co se týče odrůdy papriky, ve druhém případě co se týče země původu), čímž naplnil skutkovou podstatu správního deliktu podle § 17 odst. 2 písm. b) zákona o potravinách.

Změna prvostupňového rozhodnutí napadeným rozhodnutím spočívala v tom, že v jeho výroku I. byla před slovo „*pokuta*“ vložena slova „*za použití zásady absorpční, analogicky dle ustanovení § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, úhrnná.*“

Žalobce předně uvádí (*první žalobní bod*), že napadené rozhodnutí je nicotné, neboť neobsahuje všechny náležitosti rozhodnutí stanovené v § 69 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále „*správní řád*“, popř. „*současný správní řád*“) a nebylo řádně podepsáno. Podle žalobce nebyla osoba, která napadené rozhodnutí podepsala, osobou oprávněnou toto rozhodnutí podepsat. Zároveň podpis oprávněné osoby nebyl nahrazen doložkou „*vlastní rukou*“ nebo zkratkou „*v. r.*“ a doložkou „*Za správnost vyhotovení:*“ s uvedením jména, příjmení a podpisu úřední osoby, která odpovídá za písemné vyhotovení rozhodnutí, jak předpokládá § 69 odst. 1 *in fine* správního řádu.

Dále (*druhý žalobní bod*) žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající v nedostatku důvodů, neboť žalovaná se podle něho nevypořádala se všemi odvolacími námitkami. Podle žalobce se tak žalovaná nevypořádala se žalobní námitkou, že žalobci nebyla dána možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu (resp. se žalovaná nedostatečně seznámila se skutkovými okolnostmi případu, proto její odůvodnění obsažené v napadeném rozhodnutí neodpovídá podkladům obsaženým ve správním spise). Žalovaná se též (*třetí žalobní bod*) nedostatečně vypořádala s odvolací námitkou žalobce týkající se materiální stránky deliktů popsanych v prvostupňovém rozhodnutí. Žalobce má rovněž za to (*čtvrtý žalobní bod*), že se žalovaná dostatečně nevypořádala ani s námitkou týkající se výše uložené pokuty a její přiměřenosti.

Závěrem (*pátý žalobní bod*) žalobce uvádí, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť potvrdilo jako věcně správné prvostupňové rozhodnutí, které je podle něho – mimo jiné – v rozporu se zásadou legitimního očekávání, neboť žalobci byly již dříve správním orgánem prvního stupně za obdobná porušení právních předpisů uloženy pokuty v diametrálně odlišné výši. Správní orgán prvního stupně tak podle žalobce porušil povinnost dbát na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Navrhuje proto vyslovit nicotnost napadeného rozhodnutí, popř. napadené rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí zrušit.

Ve vyjádření k podané žalobě žalovaná inspekce navrhuje, aby soud žalobu zamítl. K *prvnímu žalobnímu bodu* uvádí, že je zcela běžným úředním postupem, že oprávněná osoba stanoví pro případ nepřítomnosti, kdo ji zastupuje, a podepisuje-li pověřená osoba za oprávněnou osobu, uvádí se zkratka „*v z.*“. Podle organizačního řádu Státní zemědělské a potravinářské inspekce (platného ke dni vydání napadeného rozhodnutí) zastupoval ústředního ředitele v době jeho nepřítomnosti ve věcech týkajících se správního řízení na základě písemného pověření Ing. Martin Klanica. Na napadeném rozhodnutí proto podpis neabsentuje. Žalovaná inspekce připomíná v této souvislosti rozsudek Nejvyššího správního

soudu (dále „NSS“) ze dne 21.4.2004 ve věci sp. zn. 2 Azs 5/2004, který vymezuje, za jakých okolností v důsledku absence podpisu lze rozhodnutí považovat za nicotné. Námitku o nicotnosti napadeného rozhodnutí není podle žalované inspekce důvodná.

K druhému žalobnímu bodu žalovaná inspekce uvádí, že žalobci byla dána možnost seznámit se před rozhodnutím ve věci s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim, popřípadě podat návrhy na doplnění dokazování. Tuto možnost však žalobce nevyužil.

Co se týče *třetího žalobního bodu*, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s námitkou naplnění materiální stránky správních deliktů, žalovaná inspekce uvádí, že materiální korektivy jsou obsaženy již v nařízeních Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 852/2004 a č. 178/2002 a že pro na danou věc jsou jistě využitelné úvahy NSS ohledně materiální stránky deliktu (jde o rozsudek ze dne 30. 3. 2011 č.j. 1 Afs 14/2011-62). Materiální stránka daných deliktů je podle žalovaného zásadně dána již naplněním skutkové podstaty správního deliktu, přičemž žalovaná inspekce dospěla v odvolacím řízení k závěru, že v dané věci nejsou dány okolnosti, které by společenskou nebezpečnost eliminovaly a ani žalobce takové okolnosti neuvedl. Žalovaná inspekce proto setrvává i na závěru, že uložená sankce je zákonná i ve vztahu k materiální stránce deliktu a připomíná, že i žalobce připustil společenskou nebezpečnost jednání, byť nízkou, a že závažnost jeho jednání byla posouzena jako menší i prvostupňovým správním orgánem.

Ke čtvrtému žalobnímu bodu, resp. k námitce týkající se nepřiměřenosti sankce a toho, že se žalovaná inspekce přiklonila k – podle žalobce – neprokázaným tvrzením o preferencích spotřebitelů, žalovaná inspekce uvádí, že předpokladem uložení sankce je spáchání správního deliktu (zde deliktů) a konkrétní výše pokuty se odvíjí od vyhodnocení všech kritérií závažnosti deliktu.

K pátému žalobnímu bodu, konkrétně k námitce týkající se porušení zásady legality a legitimního očekávání, žalovaná inspekce uvádí, že za situace, kdy neshledala u správního orgánu prvního stupně odklon od dosavadní praxe, se jej ani nepokoušela odůvodnit. Již v napadeném rozhodnutí uvedla, že případy, na něž žalobce odkazuje, nebyly skutkově shodné či obdobné s právě projednávaným případem.

K vyjádření žalované inspekce předložil žalobce repliku, v níž setrval na již vyložených právních argumentech své žaloby.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Při jednání před soudem setrvali oba účastníci řízení na svých argumentech, vyjádřených v žalobě a replice, pokud jde o žalobce, a ve vyjádření žalované inspekce k žalobě, která navíc poukázala na nedávný rozsudek tohoto soudu a téhož jeho senátu v obdobné věci, vedené pod sp. zn. 3 A 107/2013. K návrhu žalobce byl při jednání proveden důkaz listinou – oznámením správního orgánu prvního stupně o zahájení správního řízení ze dne 31.10.2012 č.j. GB179-1/U/272/1/2012-SŘ (dále jen „*oznámení o zahájení správního řízení ze dne 31.10.2012*“). K návrhu žalovaného bylo při jednání přečteno k důkazu listinou pověření k zastupování ze dne 1. 11. 2010, vystavené tehdejšími ústředním ředitelem Státní zemědělské a potravinářské inspekce Ing. Jakubem Šebestou pro tehdejšího

ředitele odboru ústředního inspektorátu Státní zemědělské a potravinářské inspekce Ing. Martina Klanicu.

Z prvé listiny, provedené k důkazu, soud zjistil, že v oznámení o zahájení správního řízení ze dne 31.10.2012 byl žalobce poučen o možnosti navrhopvat důkazy a vyjádřit své stanovisko po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí, stejně jako vyjádřit se k podkladům rozhodnutí s tím, že k zahájení správního řízení mu byla dána možnost vyjádřit se ve lhůtě 5 dnů ode dne doručení tohoto oznámení. V oznámení zároveň správní orgán prvního stupně uvedl, že považuje shromážděné důkazy pro zjištění stavu věci za dostatečné.

Z druhé listiny, provedené k důkazu, byl zjištěn rozsah pověření daného ústředním ředitelem žalovaného pro zastupování jeho osoby.

K prvnímu žalobnímu bodu: Soud se nejprve zabýval namítanou nicotností napadeného rozhodnutí.

Podle § 69 odst. 1 správního řádu se v písemném vyhotovení rozhodnutí uvede označení „rozhodnutí“ nebo jiné označení stanovené zákonem. Písemné vyhotovení rozhodnutí dále musí obsahovat označení správního orgánu, který rozhodnutí vydal, číslo jednací, datum vyhotovení, otisk úředního razítka, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby. Podpis oprávněné úřední osoby je na stejnopisu možno nahradit doložkou „vlastní rukou“ nebo zkratkou „v. r.“ u příjmení oprávněné úřední osoby a doložkou „Za správnost vyhotovení:“ s uvedením jména, příjmení a podpisu úřední osoby, která odpovídá za písemné vyhotovení rozhodnutí.

Podle § 77 odst. 1 a 2 správního řádu je nicotné jednak rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný (to neplatí, pokud je vydal správní orgán nadřízený věcně příslušnému správnímu orgánu), jednak rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu.

Podle konstantní judikatury *nicotným je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, které mají za následek, že ve skutečnosti správní akt vůbec nevznikl, v důsledku čehož z něho pro adresáty nevyplývají žádná práva a povinnosti. Tyto vady jsou natolik závažné, že působí faktickou neexistenci samotného správního aktu* (náleží Ústavního soudu ze dne 15. 11. 2010 sp. zn. IV. ÚS 1463/09, rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2005 č.j. 1 Afs 138/2004-80, rozsudek NSS ze dne 15. 12. 2005 č.j. 1 Afs 130/2004-90).

Zároveň by podle ní za *nicotné* mohlo být považováno správní rozhodnutí pouze tehdy, *kdyby se posléze ukázalo, že absence podpisu oprávněné osoby odráží fakt, že toto rozhodnutí bylo vydáno zcela bez jejího vědomí* (srov. rozsudky NSS ze dne 21. 4. 2004 č.j. 2 Azs 5/2004-48 a ze dne 29. 1. 2004 č.j. 2 Azs 64/2003-54). O takovou situaci se však v projednávaném případě zjevně nejedná, neboť z pověření k zastupování ze dne 1. 11. 2010 je zřejmé, že osoba, která napadené rozhodnutí podepsala jako *oprávněná úřední osoba* (tedy Ing. Martin Klanica), byla k takovému právnímu úkonu pověřena oprávněnou osobou, jinými slovy napadené rozhodnutí nebylo vydáno zcela bez vědomí oprávněné osoby. Napadené rozhodnutí tak není rozhodnutím nicotným. Napadené rozhodnutí nelze považovat vzhledem k uvedené žalobní námitce ani za nezákonné, neboť podepsání a vyhotovení správního rozhodnutí osobou řádně zastupující tzv. oprávněnou úřední osobu není postupem procesně vadným. *První žalobní bod* tak nebyl shledán důvodným.

Dále – v rámci přezkumu *druhého žalobního bodu* – se soud zabýval námitkou žalobce, že mu nebyla dána možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí ve věci. Ze správního spisu vyplývá, že žalobci bylo dne 1. 11. 2012 doručeno oznámení o zahájení správního řízení ze dne 31. 10. 2012 č.j. GB179-1/U/272/1/2012-SŘ (dále jen „*oznámení*“), ve kterém byl žalobce mimo jiné poučen o tom, že v souladu s ust. § 36 odst. 1 a 3 správního řádu má právo *navrhovat důkazy a vyjádřit své stanovisko po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí, stejně jako vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a že k zahájení správního řízení má účastník řízení právo vyjádřit se ve lhůtě 5 dnů ode dne doručení tohoto oznámení*.

Podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu – nestanoví-li zákon jinak – musí být účastníkům správního řízení před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.

V zásadě je možné a přípustné, aby účastník správního řízení byl již v oznámení o zahájení správního řízení poučen podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu o tom, že v době vydání oznámení o zahájení správního řízení již jsou shromážděny všechny podklady nezbytné pro rozhodnutí, pokud tomu odpovídá stav věci (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2010 č.j. 8 Afs 21/2009-243). V projednávaném případě lze souhlasit se žalovanou inspekcí, že v daném případě nebylo nutné poskytovat žalobci dvě lhůty, neboť pouze žalobce byl účastníkem správního řízení, proto se v této fázi podklady pro rozhodnutí ve věci mohly rozšířit pouze jeho přičiněním (např. předložením nových důkazů).

Nelze přehlédnout skutečnost, že již *smyslem § 33 odst. 2 správního řádu* (rozumí se správního řádu vydaného zákonem č. 71/1967 Sb., jehož § 33 odst. 2 obsahově a procesním dopadem odpovídá ustanovení § 36 odst. 3 současného správního řádu) *je umožnit účastníku řízení, aby ve fázi „před vydáním rozhodnutí“, tedy poté, co správní orgán ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, mohl uplatnit své výhrady, resp. učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci, a že účastník řízení si sám nemůže učinit právně relevantní úsudek o tom, kdy je shromažďování podkladů rozhodnutí ukončeno z výzvy správního orgánu k seznámení musí být zřejmé, že shromažďování podkladů bylo ukončeno* (rozsudek NSS ze dne 14. 11. 2003 č.j. 7 A 112/2002-36, publikovaný pod č. 303/2004 Sb. NSS).

Jestliže cit. rozhodnutí NSS navíc připomnělo, že z dikce citovaného ustanovení bylo zřejmé, že *poskytnutí této možnosti není právní úpravou vnímáno tak, že se poskytne „při zahájení řízení“, jak to učinil prvoinstanční orgán, nýbrž naopak až „po ukončení zjišťování podkladů pro rozhodnutí“*, pak v tomto směru se jednalo o zvláštnost právě zmíněného řízení, v němž se s ohledem na jeho povahu dalo předpokládat i další zjišťování podkladů pro rozhodnutí. Tak tomu však nebylo v projednávaném případě.

V oznámení o zahájení správního řízení ze dne 31.10.2012 byl žalobce poučen o možnosti *navrhovat důkazy a vyjádřit své stanovisko po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí, stejně jako vyjádřit se k podkladům rozhodnutí* s tím, že k zahájení správního řízení mu byla dána možnost *vyjádřit se ve lhůtě 5 dnů ode dne doručení tohoto oznámení* (doručeno bylo dne 1.11.2012, vydání prvostupňového rozhodnutí následovalo dne 12.11.2012). Tohoto svého práva – jak se i připomíná na str. 3 prvostupňového rozhodnutí – však žalobce nevyužil. V citovaném oznámení navíc správní orgán prvního stupně

jednoznačně a srozumitelně žalobci připomněl, že považuje shromážděné důkazy pro zjištění stavu věci za dostatečné.

Žalovaná inspekce se pak v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádává s odvolací námitkou žalobce, která je v zásadě shodná s druhým žalobním bodem. Soud proto neshledal ani *druhý žalobní bod* důvodným a shodně se žalovaným má za to, že žalobce *nebyl* (správním orgánem prvního stupně) *nijak zkrácen na svém právu vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům řízení*. Jestliže v období od oznámení o zahájení řízení do vydání rozhodnutí *nebyl správní spis nijak doplňován*, pak se soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že *nebyl tedy žádný důvod, aby správní orgán prvního stupně činil opakovaně vůči účastníkovi řízení úkon, který již jednou učinil*, nehledě na to, že ust. § 46 odst. 3 správního řádu takové spojení procesních úkonů umožňuje.

Žalovaná inspekce v této souvislosti zcela na místě připomíná závěry NSS, vyjádřené v rozsudku ze dne 26.2.2010 č.j. 8 Afs 21/2009-243 (uveřejněném pod č. 2073/2010 Sb. NSS). Podle nich *podstatné totiž je, v jakém stádiu dokazování se nachází správní řízení v okamžiku, ke kterému je jeho účastník poučován o tom, že se může vyjádřit k podkladům pro vydání rozhodnutí a nikoli to, kdy je datováno ono poučení*. Účelem seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí je podle cit. rozsudku NSS *právě možnost účastníka seznámit se s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí tj. v době, kdy mezi seznámením se s podklady a vydáním rozhodnutí již není správní spis o další důkazní prostředky doplňován*.

Soud neshledal důvodnými ani *zbývající tři žalobní body*. Lze se ztotožnit s interpretací tzv. materiální stránky správního deliktu, jak ji podala v napadeném rozhodnutí žalovaná inspekce (*třetí žalobní bod*). Správní orgán prvního stupně v prvostupňovém rozhodnutí přesvědčivě a dostatečně rozvedl své úvahy, když zvažoval okolnosti daného případu a závažnost správních deliktů i s přihlédnutím k oprávněným zájmům spotřebitelů, došlo-li k nabídce zjištěného množství potravin v nevyhovujících hygienických podmínkách a ke klamání spotřebitelů v označení původu potravin za situace, kdy průměrný spotřebitel upřednostňuje zakoupení potravin tuzemského původu.

Podle ust. § 17 odst. 2 písm. b) zákona o potravinách se provozovatel potravinářského podniku mj. dopustí správního deliktu tím, že jiným jednáním, než je uvedeno v písmenu a) cit. ustanovení, poruší povinnost stanovenou přímo použitelným předpisem Evropských společenství upravujícím požadavky na potraviny. Za takový správní delikt se podle ust. § 17 odst. 3 písm. b) zákona o potravinách uloží pokuta do 3 000 000 Kč.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně zvážil povahu materiální stránky spáchaného správního deliktu a výstižně připomněl (na příkladu judikatury, viz rozsudek NSS ze dne 30.3.2011 č.j. 1 Afs 14/2011-62), že materiální stránka správního deliktu je v zásadě dána již naplněním jeho skutkové podstaty a pouze výjimečně může být společenská nebezpečnost eliminována. Podle závěru žalovaného, s nímž se soud ztotožnil, však v projednávané věci nejde o takový případ, když se jedná o souběh dvou správních deliktů a množství klamavě označených potravin je vysoké. Žalobce ani ve správním odvolání, ani v žalobě koneckonců neuvádí, co by mohlo společenskou nebezpečnost v dané věci eliminovat. Pouze bez dalšího opakuje námitku, že se správní orgán s materiální stránkou nevypořádal. *Míra precizace žalobních bodů*, kterou nelze zaměňovat s jejich rozsáhlostí, *do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane* (viz rozsudek NSS ze dne 24.8.2010 č.j. 4 As 3/2008- 78). Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může

správní soud přistoupit a posuzovat jej. Soud shledal vypořádání této odvolací námitky žalovaným jako dostatečné.

Rovněž výši uložené pokuty a její přiměřenosti okolnostem žalobcových správních deliktů (*čtvrtý žalobní bod*) se podrobně zabýval jak správní orgán prvního stupně (str. 4-5 prvostupňového rozhodnutí), tak i žalovaný (str. 7-10 napadeného rozhodnutí). Jejich závěry považuje soud za přesvědčivé a odpovídající charakteru a závažnosti zjištěných správních deliktů. Z důvodu procesní ekonomie pak nevidí nutnost opakovat jednotlivé argumenty jak správního orgánu prvního stupně (které zahrnují i úvahu o možnosti, resp. v daném případě nevhodnosti upuštění od potrestání), tak i odpovědi žalovaného na odvolací námitky, které se v jádru shodují s námitkami žalobními, a to včetně připomenutí, že v řízení byly zohledněny rovněž tzv. polehčující skutečnosti. Pokutu v rozsahu 6,67 % maximálně možné zákonné výši a částce, která je – soudě podle tvrzení žaloby – pro žalobce významná, avšak která ho zjevně nemůže ohrozit v jeho podnikání, považuje i soud za přiměřenou okolnostem deliktů a celého případu.

Za dostatečné považuje soud rovněž vysvětlení poslední námitky žalobce (*pátý žalobní bod*), která se dovolává legitimního očekávání, že o odpovědnosti za delikt a výši sankce bude rozhodnuto stejně jako v obdobných případech, vysvětluje žalovaný zejména na str. 8 napadeného rozhodnutí dostatečně případ od případu s tím, že s projednávanou věcí je nelze srovnávat. Správní orgány obou stupňů dostatečně přihlédly ke zvláštnostem projednávané věci a spáchání dvou skutků, kterými došlo k porušení dvou právních předpisů Evropské unie. Žalovaný navíc přesvědčivě vysvětlil aplikaci absorpční zásady při posuzování odpovědnosti za oba správní delikty (nedodržení hygienických požadavků a uvádění spotřebitele v omyl) spáchané v souběhu.

Z uvedených důvodů byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná ve všech žalobních bodech (§ 78 odst. 7 s.ř.s.). Soud pak neměl důvodu odchýlit se při posuzování skutkové a právní stránky projednávané věci od řešené obdobné právní věci rozsudkem ze dne 4. 11. 2015 č.j. 3 A 107/2013-41.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu soud nepřiznal náhradu nákladů řízení, žalovanému správnímu orgánu pak procesní náklady v řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí,

proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 4. prosince 2015

JUDr. Jan Ryba
předseda senátu